

RAMON CERDÀ, PRESIDENT DEL CERCLE D'EMPRESARIS

Text: VICTORIÀ JIMÉNEZ / Fotos: RAFA GIL

"Quant ens costa realment la Ford?"

Ramon Cerdà, ex-president de la Fira Internacional de València, i actual president del Cercle d'Empresaris de la Comunitat Valenciana, reflexiona per a EL TEMPS sobre les polèmiques perquè travessa la política i l'economia amb el govern Zaplana.

Deia Bertrand Russell, l'influent pensador anglès, l'any 1950, en el llibre *Assaigs populars*: "La civilització, ens ha ensenyat d'ésser més amicals els uns envers els altres? La resposta és fàcil. Dintre el ramat som molt més amicals els uns amb els altres que no moltes espècies d'animals, però en la nostra actitud envers els qui són fora del ramat, a despit de tot el que han fet els moralistes i professors de religió, les nostres emocions són tan ferotges com les de qualsevol animal, i la nostra intel·ligència ens permet de manifestar-les amb una extensió que és refusada a les bèsties més salvatges".

—Jo que, com diríem fent servir aquella frase de Churchill, donaria la vida perquè aquells qui voldrien una sola organització empresarial, quasi absoluta, la pogueren defensar, estic fermament convençut que la pluralitat d'opcions sempre és preferible a la uniformitat. I dic més, estic diposat a lluitar per això.

—Amb l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE), que és pròxima a la filial valenciana de la CEOE, la CEV, per exemple?

—Quan hi ha qui presenta una AVE i un Cercle en oposició, oblida que també hi ha un Club d'Encontre, un Club d'Economia i Direcció, un Club de Gerents a Torrent; és a dir, oblida que hi ha més organitzacions d'aquesta mena en la societat valenciana. Perquè un mitjà de premsa qualsevol haja tingut la pensada de contraposar-les, dues d'aquestes institucions no tenen l'obligació moral d'entrar en una guerra a galdades i a genollons. A més, no hi ha res de concret

sobre què barallar-nos, sinó que hem d'asseure'ns a parlar, i no sols nosaltres, evidentment, sobre què és allò que ens uneix, en quines qüestions diferim... , perquè l'empresari no persegueix una única finalitat i potser cal que hi cohabitin diverses organitzacions per donar una resposta positiva a les inquietuds de l'empresari valencià.

"La desgràcia d'aquest país té un nom propi: la desvertebració; tots volem ser cap del que siga però no mai columna, i l'harmonia de tots els elements és el que fa sòlid un cos. Aquesta és la idea nuclear del Cercle."

—Ja em disculparà, però és que la meua pretensió és de fer-lo parlar sobre la forma com va ser rellevat de la presidència de la Fira Internacional de València...

—De la Fira, no en faré cap comentari. El que jo hi he realitzat és a la vista. Els resultats, segons que han declarat els membres de l'actual comitè executiu, han estat els millors en la història de la nostra Fira, i aquest exercici econòmic correspon a la meua presidència, perquè es va tancar el dia 31 d'agost... jo els agraesc aquest reconeixement. Però no opinaré sobre les decisions que han pres perquè mereixen tant de respecte per la meua part com el que em van concedir quan jo n'era el president.

—Però és que les decisions de l'entorn empresarial d'AVE i CEV, han dut la Fira valenciana a perdre la representació que tenia en la Unió Internacional de Fires. [La de

Ramon Cerdà era l'única candidatura presentada dins el termini, però la nova presidència l'ha expulsat totalment de la institució].

—Aqueixa apreciació caldria que la demanara a l'actual president de la Fira, Antoni Baixauli. Jo, en el seu dia, vaig fer mans i mànigues perquè la Fira aconseguira de tenir veu i vot dins la Unió Internacional,

i aquest desig meu, el vaig complir. No hi ha més comentaris.

—*El govern Zaplana, un pacte entre Unió Valenciana i Partit Popular covat en aquest mateix entorn empresarial, ha manifestat en repetides ocasions la incomoditat que li produeixen les pressions d'aquest entorn precisament...*

—L'única forma d'entaular una bona relació entre empresaris i govern—siga aquest o un altre qualsevol—és de fonamentar-la en el diàleg, en l'intercanvi d'idees, i que la voluntat d'influir en l'intelocutor es manifeste en raonaments racionals—una qüestió aquesta no sempre tan evident com creiem...—Però, de més, pense que, perquè això es produeca satisfactoriament, cal deixar a banda els interessos particulars i analitzar globalment les accions que tindran impacte en el desenvolupament general de l'economia.

La meua tesi respecte a tot açò és que és bo que hi haja diversitat d'organitzacions empresarials perquè la societat també és diversa, i l'uniformisme sempre tendeix a la inflexibilitat.

—*I vet ací que apareix el Círculo..., o és el Cercle?*

—Finalment és el Cercle d'Empresaris de la Comunitat Valenciana, així i amb aquestes paraules.

—*Sembla que el Círculo de Empresarios de Madrid (CEM) tenia alguna reticència al fet que vostès hagueren triat la mateixa expressió.*

—El problema no era que el Círculo de Madrid volguera retenir el nom; era una qüestió banal, realment molt banal. Vaig tenir una conversa amb Carlos Espinosa [*president del CEM*] i ens vàrem posar d'acord immediatament; correspondre a una cortesia amb una altra cortesia és, al cap i a la fi, una norma d'or.

—*Recorda la causa del naixement del Cercle?*

—Què vol dir, que si la recorde? No fa tant de temps... el Cercle naix l'any 1992 amb la pretensió de ser una plataforma d'opinió de tots els empresaris valencians, a banda naturalment els associats, però és que n'haviem de tenir, si volíem un Cercle independent, perquè necessitem les aportacions econòmiques dels membres. És una fórmula com una altra... Però què volia dir amb això de si me'n recordava?

—*Volia donar entenenent que fins ara el Cercle havia mantingut una posició, diguem, extraordinàriament discreta.*

—Amb més o menys fortuna, el Cercle ha anat funcionant al llarg d'aquests quatre anys, fins que avui crec que ja ha trobat el seu camí. Però cal afegir-hi que la junta directiva és exactament la mateixa que en el moment de la constitució, que aquestes persones han fet un esforç notable per sostenir la institució... Una altra qüestió és que crec que el producte no s'ha sabut

vendre; a partir d'ara el nostre objectiu és aquest: publicitar, en el sentit de fer conèixer, a la societat valenciana i més especialment al món empresarial, que hi ha un Cercle d'Empresaris i què és el que fa.

—*I què és el que fa, vull dir, amb quins criteris plantejarà les seues activitats?*

—Com ja és sabut, fa unes setmanes iniciarem etapa amb una conferència de Joan Martín Queralt, en què tinguérem l'oportunitat d'escoltar un expert en matèria de política fiscal. Doncs bé, durant la discussió va eixir el tema del finançament de les autonomies històriques..., i el fet enriqueix la nostra visió, com a empresari valencià, és clar.

—*Ha dit "iniciarem etapa". Vol dir que aquest Cercle no és la simple traducció del Círculo de l'any 92?*

—No maregem, home; jo senzillament diria que el Cercle està ara en una fase, més que de relançament, de desclosa, de consolidació. Estem preparats per fer

gests d'importància; de fet, mireu de posar-nos en contacte amb la Institució d'Empresa Familiar que hi ha a Barcelona... tot i que no hauríem de dir que és de Barcelona, sinó que l'explicació és que en un lloc determinat han convergit sensibilitats de pes sobre la problemàtica de l'empresa familiar tocant a fiscalitat, successió..., i que ja hi ha un camí avançat que és aquest. Nosaltres, per la nostra banda, no volem inventar vies si ja hi ha experiències que podem aprofitar; ens oferirem per col·laborar plegats.

En definitiva, allò que volem és que el Cercle siga un cos viu dins la nostra societat... I tenim més idees, idees que ens unesquen, perquè la desgràcia d'aquest país té un nom propi: la desvertebració; tots volem ser cap del que siga, però mai columna, quan és l'harmonia de tots els elements allò que fa que un cos siga sòlid. Possiblement és aquesta

la idea nuclear del Cercle.

—*Contra la desvertebració, vertebració; i contra el menfotisme, un altre clàssic dels pecats capitals valencians?*

—Evidentment els empresaris que no s'associen a cap organització continuen essent igual de respectables. L'adhesió a les institucions d'aquesta índole ha de ser voluntària, i les institucions han de respondre sempre a una necessitat o a una inquietud. El Cercle s'ha constituït entorn d'aquestes reflexions, de les propostes que expressem ara.

—*Federico Félix, president d'AVE, monologava fa poc davant la premsa sobre aquestes qüestions de la desvertebració valenciana, i deixava caure, precisament, l'atracció del model català de Foment del Treball en la patronal valenciana. Creu que seria possible d'arribar a un acord?*

—Això és molt fàcil: que isca a la llum, que expli-

"El marc jurídic de relacions laborals no serveix, i cal que siga modificat; pense que jo podria refundar la meua empresa i fer un paquet de contractes amb què estalviaria milions de pessetes."

que el seu programa, i ho veurem. No n'hi ha prou d'expressar el desig, si després no informa l'empresariat dels mitjans disponibles. És segur que si aconseguix d'il·lusionar-hi la gent, ho tindrà pastat.

—Adés ha fet referència als gests importants que podria realitzar el Cercle.

—En efecte, hem treballat molt sobre el que podria significar el món de l'exportació valenciana, del qual tant ens enorgullem.

—I...?

—El Cercle oferirà una proposta al món dels exportadors per a superar la invertebració, amb uns plantejaments molt seriosos. Però, això, una vegada haurem tingut l'assemblea general.

—Potser aquesta inquietud, desconeguda abans, de les organitzacions empresarials s'ha d'entendre en el marc d'un govern que, amb un pacte entre partits polítics conservadors, és més a prop dels interessos empresarials i obre possibilitats...

—Li respondré un poc a la gallega. Si mirem l'estat de coses en un país com els Estats Units, que ha concorregut a unes eleccions generals, podríem dir que els republicans són més a prop dels empresaris que no els demòcrates? Jo pense que els partits polítics es fixen un seguit d'objectius a assolir quan arriben al poder, i crec que els pressupòsits del PP no són ni més o menys a prop nostre que els dels socialistes —els quals hi ha sectors d'Esquerra Unida que acusen de ser la dreta, per cert.

—Vól dir que per a l'empresari això d'esquerra i dreta...

—Vull dir que, per exemple, sobre les promeses i els discursos fets en la visita dels reis a la Ford, hi ha qui n'ha tret algunes conclusions: quant costa, no solament a les butxaques espanyoles, sinó concretament a les de la Generalitat valenciana, que la Ford es mantinga ací? És indubtable que és bo, però potser ens haguera lluït més que, tot aquest esforç, l'haguérem fet en l'enfortiment de la producció pròpia. Dir això pa-

—Hi ha empresaris d'esquerres?

—Un empresari no és d'esquerres ni és de dretes; un empresari és un senyor que ha de dirigir l'empresa amb criteris rigorosos, i sobretot que ha de saber implicar els seus treballadors en els projectes de la indústria, més enllà de la qüestió estricta del salari, perquè aquesta és la fórmula més segura de l'èxit, en la meua opinió.

Més que esquerra o dreta, jo tinc la convicció que el món és un bé a repartir, i no un objecte a dominar.

jurídic actual de relacions laborals no serveix, i mentre no es modifique, res. Pense que jo ara podria refundar aquesta empresa [Indústries Cerdà] i fer un paquet de contractes amb què estalviaria milions de pessetes. Quin premi tinc pel fet de mantenir oberta l'empresa de mon avi?

L'any 1959, deia Bertrand Russell a *La meua concepció del món*:

“Hi ha un feix de similituds entre el capitalisme i el comunisme i són el resultat, gairebé inevitable, diria jo, de la tècnica moderna. La tècnica del nostre temps produeix un tipus determinat de persona especialment dotada per a dirigir-ne les operacions”. Ramon Cerdà, que és la tercera generació que comanda l'empresa capdavantera en exportació de moble de tot l'estat espanyol, es passeja entre els 15.000 metres quadrats d'Indústries Cerdà, de Vallada, la Costera.

reix atrevit... i potser no ho pareix, ho és.

Allò que els partits proposen són maneres diferents de crear riquesa i de fer-ne la distribució..., perquè avui ningú no pretén proclamar la dictadura del proletariat a què aspirava Marx. Pense que el que avui es planteja és l'adequació de la capacitat de crear riquesa, que és la responsabilitat dels empresaris, a les necessitats de la societat, o del mercat, que és encara més ample. Des de l'any 78, crec que a Espanya tots els governs han buscat de generar riquesa; ben cert és que la redistribució d'aquesta riquesa no ha estat entesa d'una sola forma, però això ja és una qüestió que els ciutadans jutgen amb el vot.

—Els empresaris també voten...

—Sí, vaja. Ja li dic que, això de la dictadura del proletariat, no...

—Li ho deia per introduir que el vot dels empresaris dependrà també de la facilitat de condicions amb què es troben per a continuar essent empresaris.

—Bé, no sé si açò respon la seua pregunta, però li diré que el marc

